

Fényrom az arcom

huszonöt haiku

Tükröm megvakult,
éles cserépen alszom.
Fényrom az arcom.

Mikor már arcom
sem fürdeti fény: mélyen,
mélyen alszom én.

Kikapcsolok. Nem
őröl az ész, szívemben
az ősz elidőz.

Állok böhöncként
hegyélen. Magom kihullt.
Szélkorbács verdes.

Tetterőm csorbul.
Roskatag akarat dől
párnámra. Nyugszom?

Gyorsuló időm:
életem, mint homok a
vizet úgy nyeli.

Időm s életem,
mint a homokra kiöntött
víz: elszivárog.

Vágyemlék ébred
időszántott rom arcon
május melegít.

Időm ellebeg
jönnek sötét fellegek
hatvanadik év.

Holnapomon vész,
gyorsuló idő emészt-
egy nap csak az év.

Szívem fürösztöm
orgona illat árad
elmúlok nyárban?

Ablak: dérhályog.
Óra halott holló hullt
szívmeleg cidriz.

Fehérül arcom.
Csitul harcom. Múlás vedd
vissza sors sarcom.

Csak télen félem
dérhalott füvek üveg-
jég tekintetét?

Itt az ősz itt van
újra. Szomorulhatok
magamba hullva?

Margitom meg én
két dér forrasztott levél.
Földet együtt ér.

Május mágus int
csikókorom elköszönt,
sohse jön megint.

Tudni és félni:
törékeny jussom csupán
a megérkezés.

Éjjel lecsapott
a dér: fűben és fában
megfagyott a vér.

Ha akarom, ha
nem: életem, mint báb a
bölcsőt levetem.

Víg kedvem kushad,
csikókorom itt hagyott:
sörényemen dér.

Káprázat játszik
velem: magam ifjúnak,
vígnak képzelem.

Sorsom a foglyok
sorsa. Semmi vasmarka
tartja őt fogva.

Kedvemen rozsda
faltja nő mind nagyobbra:
apadó élet.

Mint szeptemberi
kisnyúl, hasztalan futok.
Utolér a dér.